

متن پرسش

سلام خدمت استاد طاهرزاده: مشغول مطالعه کتاب شریف «سلام بر ابراهیم» هستم. برداشت حقیر این هست: همان طور که ائمه اطهار «سلام الله علیهم اجمعین» ابتدا منور به یک انوار خاصی هستند و در نتیجه می توانند این همه بزرگی و عظمت از خودشان ظهور بدهند، در ذیل ایشان امثال شهید مطهری «رحمة الله علیه» هم ابتدا اجمالاً منور به انواری می شوند و سپس به کمک آن نور اجمالی، تفصیل آن نور را در شخصیت و تفکرات و مطالعات خودشان دنبال می کنند و ظهور می دهند و باز می کنند. در همین راستا شهدایی مثل شهید ابراهیم هادی هم ابتدا منور به نوری خاص هستند که می توانند این همه بزرگی و شگفتی از خودشان آشکار کنند. و گرنه محال است که انسان به خودی خود بتواند این همه بزرگی و بزرگواری از خودش بروز بدهد. در عین اینکه از شخصیت این شهید در حیرتم، به حال خودم تأسف می خورم و اشک می ریزم و شرمسارم که چقدر از چنین سلوکی عقب هستم. «الهي إن كانتِ الخطايا قد أسقطتني لَدَيْكَ فَاصْفَحْ عَنِّي بِحُسْنِ تَوَكُّلي عَلَيْكَ» □

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: امام باقر «علیه السلام» می فرمایند: «مَنْ عَمِلَ بِمَا يَعْلَمُ عَالَمَهُ اللهُ مَا لَا يَعْلَمُ» هر که به آنچه می داند عمل کند، خداوند به او آن بیاموزد که نمی داند. و این داستان همه عزیزانی است که از آن ها سخن گفتید. بدان معنا که نسبت به آنچه حق می دانستند، عمل کردند و به حقایقی رسیدند که خودشان باور نمی کردند. موفق باشید